

Баляда пра пілёта

А дванаццатай быў загад—
Наладзіць як сьлед апарат.

Праз гадзіну прыйшла тэлеграма—
У палёт выбірацца ўраньні.

Раньне.

Блізіцца час палёту.
Самалёт чакае пілёта.

Пад пропэльеера крожкі гром
Зачакаўся аэродром.

— Уставайце, таварыш пілёт—
Хутка раніца... Час у палёт.

Нездаровіцца крыху? Што вы!
Больш няма каму... Будзьце гатовы.

Над палаткай штандараў мак.
Пэўна выведка... Глупства... так...

Пэўна выведка... ў раньняй стыні
Пабываць у варожым тыле...

— Ляціце сягонья адзін.
Ваш адлёт праз пару гадзін.

Небясьпекі няма-ж, ці праўда?
А мотор самалёту спраўны.

А у небе такая сіль.
А у сіль такая стынь.

А у стыні, бялявы, кволы,
Захістаўся далёкі воблак.

За гарою тумав і смуць...
Белапольскія коні рзуць.

* * *

На зямлі ён брыдзе паціху
Гэты хітры і пэўны тыфус.

Як-жа нэрвы ён жорстка рве там,
Ў вышыні на тысячу мэтраў!

Няпрыкметна і мімалётна
Ён аддаў свой візыт пілёту.

Ўпоўз салдацкай галоднай вошшу
У палатку паходнай ноччу.

Распляваў па крыві заразу,
Каб праз тыдзень зваліць адразу.

Каб праз тыдзень хваробы жар
Раптам кінуць з размаху ў твар.

.....

Рве, гудзе ў вышыні самалёт.
Ў самалёце сядзіць пілёт.

У пілётавых думках—сакрэт,
Пра яго расказаў пакет.

Той сакрэт—у варожым паветры
Мераць прагнае кілёметры.

Той сакрэт—праляцець разведкай
І вярнуцца, сабраўшы весткі...

Але ёсць і сакрэт другі
Для пілёта ў яго крыві.

Дзе бясьсільнае сэрца згроб
Вялічэзнай лапай мікроб.

* * *

Рве, гудзе ў вышыні самалёт.
Да старна прыпадае пілёт.

Што за ліха і што за чорт!
Рвецца кроў з артэрыяных пячор

Ў жылы стукае, б'е у скронь
Гэта хворае, п'яная кроў...

Рвуцца стрэчных хмар берагі,
Прад вачыма снуюць кругі.

Зьняпрытомнееш—і... канец..
„Так... ня трэба было ляцець“.

Але кінуты аэродром.

.....

Ў пляшцы плешча пякучы ром.

На варожыя землі—зрок.
У сябе—агнявы глыток.

Прад вачыма пльвучь кругі,
На старне— абцугі рукі.

Разьліваецца ў жылах ром.
Пераможа ці ром, ці мікроб.

Ці мікроб, ці адважны пілёт
У шалёны гэты палёт.

Рвуцца хмар сівых берагі.
Прад вачыма ізноў кругі.

Ў занатоўніку—лічбаў рад...
Вось і выкананы загад.

* * *

Рве, гудзе ў вышыні самалёт.
Што за дзіўны, шалёны лёт!

Нібы ймчыцца пілёт сасьлепу
І нырае над белым стэпам.

Жэрлы выцягнуўшы ў нітку,
Глядзяць палячкі—зэніткі.

Ахне... выбухне белы дым
Над пілётам дзіўным такім.

Ахне... выбухне... Чорта з два!
Паварот... Нырэц... Сінява.

Рве, гудзе ў вышыні самалёт,
Да старна прыпадае пілёт.

Ўсё адно—ці жывым, ці якім,
А прывезьці весткі сваім...

У старно ўпілася рука...
Хоць-бы... хоць-бы яшчэ паўглытка.

Зьняпрытомнееш—і... канец...
Даляцець... даляцець... даляцець...

.....

Над палаткай штандараў мак.
Сьвішча вецер... „Зьніжаюся... та-аак“.

* * *

Самалёт, пад уздрыг і гром,
Проста ўрэзаўся ў аэродром.

Прадзіраўленаю лягла
На пропэльлер рука крыла.

Пад руінай, дзе быў самалёт,—
Рукавіцы. Наган. Пілёт.

Паламаны нашчэнт мотор.
... А у небе—такі прастор.

А у небе такая сіль,
А у сільні—такая стіль.

А у стільні, бялявы, кволы,
Захістаўся далёкі воблак...

Ў занатоўніку лічбаў рад.
Там быў выкананы загад.

Студзень 1931 г.

Менск.
